

HỒI 34

CÁI BANG LÊN TIẾNG

Nhìn theo bóng Kim Vô Vọng mất hút trong đêm tối, Chu Thất Thất thần thờ một phút rồi nàng vụt kêu lên:

- Kim huynh... Kim huynh... đợi tôi với...

Vừa kêu nàng vừa lao mình qua cửa sổ.

Không còn thấy bóng Kim Vô Vọng đâu...

Nàng quay đầu lại, chạy bay theo hướng Trầm Lãng đi hồi nãy. Nàng chạy như điên. Vừa chạy vừa kêu lạc giọng:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng...

Bốn bề tối bùng bùng...

Trầm Lãng vẫn lặng hơi, ngồi mãi sau gốc cây không động đậy...

Mắt chàng chớp sáng ngời, vẻ mặt vẫn lạnh băng băng, chàng biết kẻ ra mặt trước, nhất định không phải là chàng...

Nhưng ngay lúc đó, tiếng kêu của Chu Thất Thất đã lờng lộng bên tai:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng... anh ở đâu... về mau, về mau.

Trầm Lãng tức mình, tặc lưỡi nói khồng vào bóng tối:

- Được rồi, người bạn, đêm nay kể như ngươi đào thoát được. Bất luận ngươi là ai, ta cũng phục ngươi đó.

Tiếng Chu Thất Thất càng lúc càng gần:

- Trầm Lãng... về mau, về mau...

Trầm Lãng thở ra đứng dậy đi lại hướng nàng...

Chu Thất Thất tìm chàng thì khó, nhưng chàng tìm nàng thì rất dễ...

Hai người vừa đụng đầu, nàng đã sà vào lòng chàng:

- May quá, anh không sao cả... anh không sao cả.

Trầm Lãng hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Chu Thất Thất vẫn còn hớt hải:

- Kim Bất Hoán... Kim Bất Hoán...

Trầm Lãng gắt:

- Sao? Hấn làm sao?

- Hấn bắt Bạch Phi Phi rồi.

Trầm Lãng biến sắc:

- Còn Kim Vô Vọng đâu?

Chu Thất Thất nói:

- Lúc đó hấn về chưa kịp.

Trầm Lãng đẩy nàng ra, quát lớn:

- Còn cô làm gì? Cô xuôi tay để cho hấn bắt Bạch Phi Phi à?

Bị Trầm Lãng xô xiềng niềng ra sau, Chu Thất Thất la lớn liền:

- Tôi không biết... Tôi không biết... Bộ tôi cứ khoanh tay nằm trên giường sao? Tôi... tôi... lúc đó... đang ngồi ở ngoài chứ bộ.

Trầm Lãng tặc lưỡi chạy bay về khách điếm...

Chu Thất Thất chạy theo sau, vừa chạy vừa khóc.

Về đến khách điếm, Trầm Lãng xem qua rồi hỏi:

- Có phải Kim Vô Vọng đuổi theo không?

Chu Thất Thất gật đầu...

Trầm Lãng hỏi:

- Có dặn gì tôi không?

Chu Thất Thất đáp:

- Hấn nói trong vòng ba ngày sẽ bắt Kim Bất Hoán dẫn về, hấn...

Trầm Lãng dậm chân:

- Ba ngày, sao lại phải đợi đến ba ngày.

Tuy nói thế, nhưng Trầm Lãng thừa biết rằng về võ công, sự thật Kim Vô Vọng hơn hẳn Kim Bất Hoán, nhưng nếu luận về giáo hoạt thì Kim Bất Hoán lại hơn. Kim Vô Vọng đơn thân độc mã thì thực khó lòng đối phó với Kim Bất Hoán...

Chu Thất Thất nói:

- Hấn đi chưa lâu lắm, chỉ sợ...

Trầm Lãng chận hỏi:

- Đi hướng nào?

Chu Thất Thất chỉ bên trái cửa sổ:

- Hấn...

Nàng vừa nói một tiếng, thì chợt thấy một bóng người từ hướng đó phi thân vun vút tới...

Nhìn vào thuật khinh công tuy vẫn là một võ lâm cao thủ, nhưng không phải đáng cách của Kim Vô Vọng.

Chu Thất Thất kêu lên:

- Có người đến...

Từ nãy giờ, chuyện xảy ra làm cho nàng cứ đình ninh chuyện phong thư là do Kim Bất Hoán sắp đặt, nhưng bây giờ thì lại thấy có người đến, khiến nàng ngờ ngẩn...

Chính Trầm Lãng cũng thấy hơi kỳ...

Còn đang băn khoăn thì bóng người đã tới, thoáng qua cách ăn mặc thì kẻ đó đứng là môn hạ Cái Bang...

Người đó đầu tóc rối bời như ổ quạ, mặc áo chắp vá khắp nơi, tay cầm gậy, lưng đeo túi chỉ có điều không nhận rõ mặt...

Chu Thất Thất nói:

- Hay là Kim Bất Hoán? A... nhưng không phải...

Bởi vì cách ăn mặc của người này quả đúng là môn đệ của Cái Bang, so với lối ba trợn của Kim Bất Hoán thì khác xa lắm...

Người môn đệ Cái Bang đến cách cửa sổ chừng năm bước thì dừng lại, hấn vòng tay thốt:

- Trầm huynh mạnh giỏi.

Trầm Lãng hơi ngạc nhiên:

- Vâng... vâng...

Người môn đệ Cái Bang lại nói:

- Chu cô nương cũng mạnh như xưa?

Chu Thất Thất lại càng ngạc nhiên hơn nữa:

- Vâng... vâng...

Cả hai người tuy ngoài miệng đáp lời, nhưng trong bụng khá hoang mang, bởi vì hai người chưa từng quen biết với môn đệ Cái Bang, thế sao người này lại biết, mà cách nói lại có vẻ thân mật?

Thấy bộ điệu hơi lạ của hai người, người môn đệ Cái Bang mỉm cười:

- Nhị vị không nhận ra tiểu đệ ư?

Hắn vừa nói vừa bước lại gần...

Dưới ánh sáng chòi ra cửa sổ, hấn ngược mặt thở dài:

- Sự thật thì gần đây tiểu đệ cũng thay đổi quá nhiều.

Trầm Lãng và Chu Thất Thất bây giờ mới thấy rõ mặt hắn...

Rõ ràng gương mặt tiêu tụy cát bụi, đã làm cho con người trở nên cần cỗi, nhưng riêng đôi mắt vẫn không mất vẻ hào khí ngày xưa...

Chu Thất Thất kêu lên:

- A... thì ra là anh...

Trầm Lãng cũng kinh dị không kém:

- Ủ, sao mà thay đổi dữ thế?

Gã môn đệ Cái Bang cười hỏi:

- Nhưng nhớ ra chưa chứ? Từ Nhược Ngu đây mà.

Thật là chuyện không ai ngờ được. Từ một công tử hào hoa, ăn mặc luôn chải chuốt, một người tôn thờ cái đẹp tuyệt đối, cho dù lâm trận tử sinh, một thế võ công đẹp thì thà chết chứ không chịu đánh, một con người “mỹ thuật chủ nghĩa” như thế, mà bây giờ đầu bù tóc rối, bằng lòng phong cách ăn mày, bằng lòng làm một môn đệ Cái Bang...

Thật không ai ngờ được. Không ai ngờ được “Ngọc Diện Dao Cầm” ngày nay như

thế.

Trầm Lãng mở cửa niêm nở mời vào.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn khêu tỏ, Từ Nhược Ngu quả thật đã thay đổi hẳn. Từ cây gậy “đá cầu bông” đến chiếc áo vá đùm vá chụp, thấy thấy bất cứ một món nào trên người hắn cũng đều tượng trưng đầy đủ cho sắc thái của Cái Bang...

Nhìn chiếc túi lóm đóm máu và cánh tay phải mang thương của hắn, Chu Thất Thất hỏi:

- Phong thư hồi hôm có phải của Từ huynh viết không?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Vâng, tôi viết...

Chu Thất Thất nhìn Trầm Lãng, nàng nháy mắt tỏ sự tán phục tài xét đoán của hắn. Trước đây mấy phút, nàng nghĩ rằng Trầm Lãng phen này đoán hổ...

Trầm Lãng làm như không thấy gì, cứ nói với Từ Nhược Ngu:

- Khá lâu không gặp, không dè Từ huynh đã đầu nhập vào môn hạ của một đại bang... Nhưng nguyên nhân làm sao thế?

Thật là tế nhị, Trầm Lãng không coi thường Cái Bang, nhưng thường thường người ta hay nói Cái Bang là đám ăn mày... Và vì thế, Trầm Lãng chỉ nói một “đại bang” chứ không nói Cái Bang.

Từ Nhược Ngu mỉm cười:

- Chuyện này kể ra cũng hơi dài...

Thấy trong nụ cười của Từ Nhược Ngu có pha màu âm đạm. Trầm Lãng vội chuyển sang đề tài khác:

- Không biết hôm nay có chuyện chi cơ mật mà Từ huynh muốn cho đệ được lạm bàn?

Trầm ngâm một lúc, Từ Nhược Ngu nói:

- Chuyện này có lẽ phải bắt đầu chuyện đệ đầu nhập Cái Bang mà nói...

Trầm Lãng nói:

- Tiểu đệ rất mong được nghe.

Từ Nhược Ngu nói:

- Sau ngày tạm biệt, đệ cảm thấy những việc làm của mình từ trước đến nay thật là quá thẹn, cho dù không ai nói tới, nhưng lương tâm tự thấy tiền đồ mù mịt, không biết phải làm thế nào để rửa sạch được những sai lầm...

Hắn thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Lúc bấy giờ thật là đệ vô cùng bối rối, trong một phút buồn lòng, tâm tư vụt nguội lạnh như tro tàn... Đệ không còn định hướng gì cả, cứ lang bang mãi. Chỉ trong vòng nửa tháng, thân hình của đệ trở thành tiêu tụy, hộc hác... Và vì không thiết gì nữa, cho nên tiểu đệ để cho quần áo thật là xốc xếch, so với môn đệ Cái Bang đã đến mức giống nhau...

Trầm Lãng cảm động thở dài:

- Sao Từ huynh lại tự đày ải mình như thế?

Từ Nhược Ngu cười buồn:

- Trầm huynh có chỗ chưa rõ, lúc bấy giờ đệ chỉ bị dẫn vật và chính nhờ thế mà giảm được phần nào đau khổ tinh thần...

Chu Thất Thất nhìn Trầm Lãng và giọng nàng buồn buồn:

- Nói thì nói thế, chứ sự chà xát thân thể làm sao diệt được sự thương tâm...

Trầm Lãng lờ đi, chàng không muốn đề cập chuyện buồn nhiều:

- Cái Bang đương thời là một đại môn phái trong võ lâm, môn hạ nơi nào cũng có, thanh thế rất mạnh, nếu vì muốn cực khổ tẩm thân mà Từ huynh đầu nhập vào đó, thì mộng khổ làm sao thành được?

Từ Nhược Ngu nói:

- Thật ra tiểu đệ lúc đó cũng chưa có ý đầu nhập Cái Bang, bởi vì ý chí bị tiêu tan cho nên không muốn làm việc gì cả. Mãi về sau, mãi đến lúc vất vả đói khát, thiên hạ thấy dáng cách đáng thương như thế mới động lòng bố thí...

Họ Từ cười thật buồn:

- Không dè Cái Bang tin tức thật là mau lẹ và điều tra của họ cũng thật là xác đáng. Họ biết lai lịch của đệ, bèn phái ba vị trưởng lão đến bàn chuyện với đệ.

Chu Thất Thất hỏi:

- Bàn chuyện gì?

Từ Nhược Ngu nói:

- Họ bảo đệ đã có hành động ăn xin, tự nhiên phải đầu nhập Cái Bang. Nếu không sẽ phạm vào qui cũ Cái Bang và như thế hàng đệ tử Cái Bang sẽ xem là đối địch...

Chu Thất Thất cau mặt:

- Sao lại có cái qui cũ gì lạ thế? Rồi Từ huynh bằng lòng à?

Tránh tia mắt của Chu Thất Thất, Từ Nhược Ngu cúi mặt thờ ra:

- Vâng, tôi bằng lòng... lúc bấy giờ, tiền đồ như thế nào, đệ thật không để ý, nếu có người bảo đệ làm hòa thượng, ni cô gì gì đó, chắc có lẽ đệ cũng không từ chối.

Trầm Lãng nói:

- Việc làm của Cái Bang thật chẳng qua cũng chỉ là mục đích cầu được nhân tài. Nếu họ không trọng Từ huynh thì sau lưng Từ huynh làm gì có được nhiều túi vải như thế.

Quả như thế, sau lưng Từ Nhược Ngu ít nhất cũng đến bảy chiếc túi. Mà túi vải đeo trong mình vốn là vật tượng trưng cấp bậc trong Cái Bang. Túi càng nhiều, cấp bậc càng cao. Từ đệ tử một túi, đến đệ tử bảy túi, phải trải qua một giai đoạn khó khăn lắm.

Thế mà Từ Nhược Ngu mới gia nhập đã thành “Thất Đại đệ tử”, đối với Cái Bang qui cũ, thì đây là một ưu đãi phá lệ.

Từ Nhược Ngu lại thờ ra:

- Thật ra lúc bấy giờ tiểu đệ đã không còn tha thiết gì nữa cả, và vì không màng đến mọi sự cho nên đệ xuôi chiều gia nhập Cái Bang cho khỏi nói qua nói lại. Đã như thế thì đệ đâu có quan tâm đến những chiếc túi này...

Và hắn vụt ngẩng mặt cười:

- Nhưng nếu không bởi những chiếc túi “quan tước” này, thì đệ cũng khó lòng nghe được điều cơ mật...

Trầm Lãng hỏi:

- Có phải vì những điều cơ mật ấy mà Từ huynh đến đây chẳng?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Đúng thế.

Chu Thất Thất nóng nảy:

- Nhưng nó là chuyện gì chứ?

Chu Thất Thất động tới, là y như Từ Nhược Ngu lại cúi đầu:

- Sau khi đầu nhập Cái Bang, họ cũng không có giao cho đệ một nhiệm vụ gì cả, ngày này qua ngày khác cứ theo ba vị trưởng lão đi đây đi đó...

Chu Thất Thất hỏi:

- Thế còn Bang Chủ?

Trầm Lãng nói:

- Năm xưa, từ lúc Hùng Bang Chủ thất lạc, cái ghế Bang Chủ của Cái Bang vẫn còn bỏ trống, công việc của Cái Bang đều do ba vị trưởng lão cộng đồng xử lý.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Thì tại sao không chọn đại một trong ba vị ấy tôn làm Bang Chủ, để chỉ một tổ chức lớn như thế mà lại không có đầu?

Trầm Lãng cười:

- Ba vị trưởng lão ấy, bất luận võ công, bồi phận, thanh danh, không ai dưới ai cả, vì lẽ đó, ba người cứ nhường nhau không ai chịu làm Bang Chủ.

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Tôi sợ e không phải thế. Không phải ba người cứ nhường cho nhau. Trên thế gian này tôi không tin cái chuyện quá tốt như vậy... Tôi nghĩ rằng vì cảm thấy không ai tranh đua nổi với ai, cho nên họ không làm, mà cũng không ai muốn cho ai làm cả... Nói thế thì có lý hơn, dễ tin hơn.

Trầm Lãng cười:

- Cô thông minh đấy.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi tuy không thông minh gì, nhưng chuyện này...

Nàng liếc Trầm Lãng rồi vụt nói tránh:

- Rồi về sau như thế nào? Từ huynh kể tiếp đi chứ?

Từ Nhược Ngu nói:

- Bên ngoài, trong thời gian tôi về đó thì không khí bình thường không thấy gì đáng nói, nhưng tôi lại phát giác được một chuyện thật kỳ lạ.

Chu Thất Thất hỏi:

- Chuyện gì?

Từ Nhược Ngu nói:

- Sau khi đệ gia nhập Cái Bang thì ba vị trưởng lão không rời tôi nửa bước. Đi họ cùng đi, về họ cùng về, trừ khi đi tiêu đi tiểu, nhưng ít nhất những khi cần thiết như vậy, cũng phải có hai người kèm theo tôi... Ban đầu tôi không rõ nguyên nhân, sau này biết ra thì là trong ba vị trưởng lão ấy, người nào cũng không chịu để một người nào đơn độc nói chuyện với tôi cả.

Chu Thất Thất chớp chớp mắt:

- Lạ nhỉ. Từ huynh đâu phải là đàn bà? Chẳng lẽ họ ghen à?

Nhưng nàng vụt đập tay xuống ghế, cười nói:

- À... phải rồi, vì sau khi tranh đoạt ngấm ngấm ngôi vị Bang Chủ, họ thấy không ai thắng được ai, và họ biết rằng nếu một trong bọn họ mà nắm được Từ huynh, thì người đó sẽ thắng. Vì thế mà họ sợ không ai dám để ai nói chuyện riêng với Từ huynh cả... Tôi có biết một số người vì tranh danh đoạt lợi, mà họ đã làm bất cứ chuyện gì, dầu tệ hại đến đâu cũng mặc...

Trầm Lãng có vẻ suy nghĩ:

- Đệ có nghe chuyện tam lão của Cái Bang, theo sự hiểu biết của đệ thì Đơn Cung là con người khá hung dữ, chỉ Âu Dương Luân tuy có hơi ham ăn ham uống một chút, nhưng vẫn là con người chính trực, đến như Tả Công Long thì khỏi phải nói, ông ta là con người đại nhân đại nghĩa, không bao giờ có một hành động xằng bậy... Ba người của họ, người nào cũng danh vọng vang lừng...

Từ Nhược Ngu mím miệng thở ra:

- Câu nói “biết người biết mặt, ai biết được lòng” thật là đúng lắm. Nếu không thân cận được với họ như thế, thì không làm sao có thể nghĩ nổi rằng trong ba vị ấy lại có một mặt người lòng thú, một ác ma tàn bạo... Nếu không nhờ tình cờ khám phá

được âm mưu đen tối của họ, thì đệ tin rằng số mấy ngàn đệ tử, một cơ nghiệp lớn lao của Cái Bang ắt sẽ đứt đoạn nơi tay của một con người.

Trầm Lãng cau mặt:

- Có chuyện như thế sao?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Tiểu đệ hôm nay đến đây, một là chuyện này có ít nhiều quan hệ đến Trầm huynh, hai là mong Trầm huynh nghĩ chút tình đồng đạo giang hồ ra tay hiệp nghĩa cứu cho Cái Bang thoát cơn ách vận.

Trầm Lãng nghiêm mặt:

- Tiểu đệ đã nói, Cái Bang là một Bang phái lớn nhất trong thiên hạ hiện nay, nếu không may thế lực ấy lọt vào tay kẻ ác, thì giang hồ thế tất sẽ đại loạn. Cho nên nếu chuyện này có tầm quan trọng như thế, Từ huynh có gì cần xin cứ nói ngay, chỉ cần tiểu đệ có được đôi chút khả năng, đệ sẽ quyết không từ chối...

Từ Nhược Ngu nói:

- Chuyện này bắt đầu, tới nay đã bốn hôm...

Dừng lại một chút như để chọn lời, Từ Nhược Ngu nói tiếp:

- Bốn ngày trước đây, đệ và tam lão nghỉ tạm trong ngôi miếu hoang, ba người nằm xuống là ngáy o o, chỉ riêng tiểu đệ trăn trở mãi không sao nhắm mắt...

Chu Thất Thất nôn nóng:

- Chắc là họ giả đò ngủ chớ gì?

Từ Nhược Ngu nói:

- Đêm hôm đó tuyết xuống dữ lắm, Âu Dương Luân đốt một đồng lửa lớn giữa miếu, bốn người chúng tôi nằm xoay quanh, người nằm dưới chân tôi là Âu Dương Luân, phía trên đầu Âu Dương Luân là Tả Công Long và dưới chân Tả Công Long là chân của Đôn Cung, như vậy nghĩa là đầu tôi và đầu của Đôn Cung giao lại với nhau...

Chu Thất Thất bật cười:

- Cái cách nằm ngủ đó chẳng lẽ lại quan hệ đến chuyện cơ mật mà Từ huynh sắp

nói?

Từ Nhược Ngu biết Chu Thất Thất muốn nói mình kể chuyện dài dòng, hần mỉm cười nói tiếp:

- Tự nhiên là có liên quan nhiều trong câu chuyện... Cho đến lúc nửa đêm, tôi thấy lửa muốn tàn, chính đang muốn ngồi dậy bỏ thêm củi, không dè... ngay trong lúc đó, tôi thấy Đôn Cung len lén đưa ngón tay trở về về trên trán tôi...

Chu Thất Thất cười:

- Đúng không? Tôi nói họ giả đò ngủ mà...

Từ Nhược Ngu nói:

- Thấy lạ, tôi nín lặng để xem động tĩnh... Thì ra Đôn Cung dùng ngón tay viết chữ trên trán tôi...

Trầm Lãng nhướng mắt:

- Hần muốn nói chuyện bí mật với Từ huynh?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Hấn viết “ta và người hợp sức, trừ Tả”.

Chu Thất Thất nói:

- Quả đúng Đon Cung là con người quá xấu trong tam lão Cái Bang. Tả Công Long là một người tốt nhất, anh không nên nghe lời hấn.

Từ Nhược Ngu gật gật đầu:

- Tôi biết hấn bắt đầu làm chuyện đen tối, tôi bèn làm bộ ngủ mà không hay. Nhưng Đon Cung lại viết tiếp: “con người này không tin được, phải hành động ngay bây giờ, không thì...”

Câu nói chưa dứt thì Chu Thất Thất đã giục:

- Rồi sao nữa? Tôi nóng nghe quá...

Từ Nhược Ngu nói:

- Ngón tay của hấn càng viết càng đè nặng, chứng tỏ hấn nôn nóng lắm. Nhưng hấn vừa mới viết đến đó thì Tả Công Long...

Từ Nhược Ngu nói chưa dứt bỗng nghe bên ngoài có tiếng áo khua trong gió...

Tuy khi vào đây Từ Nhược Ngu đã đóng cánh cửa lại, nhưng tiếng động vẫn nghe được rất rõ ràng, chứng tỏ kẻ nào đó phi thân gấp lắm và mau lắm...

Từ Nhược Ngu biến sắc, kêu lên:

- Không xong...

Trầm Lãng với tay bóp tắt ngọn đèn và hỏi nhỏ:

- Từ huynh có biết ai đó không?

Từ Nhược Ngu nói:

- Tả Công Long.

Trầm Lãng cau mặt:

- Tại sao ông ta...

Chợt nghe ngoài cửa sổ có giọng trầm trầm:

- Cái Bang tam lão đến đây là để thanh lý môn hộ, tìm bắt Từ Nhược Ngu, xin bằng hữu giang hồ đừng nên xen vào.

Giọng nói nặng và rền, bộc lộ nội lực của con người này sung túc lắm...

Trầm Lãng hỏi nhỏ:

- Người nói đó có phải là Tả Công Long không?

Từ Nhược Ngu gật đầu.

Trầm Lãng thấy vấn đề hơi lạ...

Nếu luận về võ công, thì tinh danh của tam lão Cái Bang không qua được Thất Đại cao thủ võ lâm hiện tại, thế sao bằng vào giọng nói xem chừng nội lực Tả Công Long hơn hẳn Thiên Pháp đại sư, hơn hẳn bọn Đoạn Hồng Tử, Kiều Ngũ? Hay là ông ta từ trước đến nay ẩn dấu không chịu lộ ra? Hay là gần đây ông ta gặp được sự truyền thụ nào may mắn?

Ngay lúc đó, tiếng bên ngoài lại vang lên:

- Từ Nhược Ngu, ngươi không chịu ra à? Ta đã biết ngươi có mặt nơi đây, đừng trốn tránh vô ích... Khách điểm này đã bị bao vây, ngươi đừng mong trốn thoát.

Chu Thất Thất hỏi nhỏ:

- Họ đều muốn lôi kéo anh, sao bây giờ lại hành động như thế?

Từ Nhược Ngu thở dài:

- Chỉ vì họ biết tôi đã khám phá bí mật của họ, cho nên họ quyết giết chết tôi để diệt khẩu.

Chu Thất Thất nói:

- Không hề gì, anh không phải sợ, có Trầm Lăng ở đây, không ai dám giết anh

đâu.

Từ Nhược Ngu mỉm cười:

- Sống chết đối với tôi không quan hệ lắm, chỉ hiềm vì chưa nói được hết những điều bí mật...

Vù.

Từ Nhược Ngu mới nói đến đó, ánh sáng vụt xé qua cửa sổ, một mũi tên lửa bay vô cảm phạt trên giường...

Trầm Lăng cũng phát tay đập tắt ngọn lửa, bên ngoài có giọng trầm trầm: - Từ Nhược Ngu, ta đã nói xong, nếu ngươi không chịu ra... Chu Thất Thất hét lớn:

- Ra thì ra, bộ ta sợ à?

Nàng nhảy lên đá banh cửa sổ, nhưng tà áo bị một bàn tay giật ngược làm nàng ngã choài trở lại, và Trầm Lăng phóng ra...

Giữa đêm tối chập chờn, trên mặt tuyết đóng xung quanh bãi cỏ, bóng người lờ lờ, có lẽ trên bảy, tám mươi...

Liếc nhìn qua tình thế, Trầm Lăng biết chuyện bí mật mà Từ Nhược Ngu nói đó quan hệ trọng đại lắm, cho nên họ quyết giết để bịt miệng, nếu không, họ không dùng đến một lực lượng như thế.

Trầm Lãng vừa lao ra, thì giữa đám người lố nhố, ánh đuốc bật sáng ra lập tức.

Dưới ánh sáng lập lòe, bảy, tám mươi người tóc tai xù xụ, quần áo chùm khiểu lung tung, sau lưng người nào cũng mang túi lớn rõ ràng đều là hàng cao đệ Cái Bang.

Chính giữa hai cây đuốc lớn, một người da mặt hồng hào, tóc đã hoa râm, ba chòm râu dài uy nghi trong gió...

Quần áo cũng không có gì phân biệt, vóc người cũng trung trung không khác một ai, nhưng ông ta nổi bật giữa đám đông người...

Chỉ vì ông ta tuy đứng không động đậy, nhưng từ gương mặt bộc lộ linh quang, y như viên ngọc nằm trên đồng sạn.

Chỉ liếc qua, Trầm Lãng biết ngay người ấy là ai rồi.

Tia mắt của lão già chậm chậm nhìn ngay Trầm Lãng, vẻ mặt ông ta lạnh như tuyết đóng...

Trầm Lãng không dùng lễ, nhưng câu nói vẫn dịu:

- Tôn giá có phải là Tả Công Long?

Lão già không gật đầu:

- Đúng, các hạ là gì của Từ Nhược Ngu?

Trầm Lãng nói:

- Tại hạ tên là Trầm Lãng vốn là bạn thâm giao với Từ huynh.

Đôi mày rậm của Tả Công Long vụt nhướng lên:

- À... Trầm Lãng? Có phải Trầm Lãng là người thiếu niên mà lão phu có nghe gần đây nổi tiếng giang hồ, chỉ trong vòng một tháng mà danh vang thiên hạ đó chăng?

Lời nói nghiêm trang mạch lạc, sắc thái lại đường đường chính chính, từ đầu đến chân không lộ một tí gì gọi là gian trá cả... Căn cứ vào tư thế của ông ta và căn cứ vào hành vi của Từ Nhược Ngu trước kia, nếu là một người khác có thể dễ hoài nghi lắm...

Thoáng một chút trầm ngâm, Trầm Lãng hỏi:

- Cái Bang tam lão từ trước đến nay như hình với bóng, vậy chẳng hay Đôn trưởng lão và Âu Dương trưởng lão đâu không có mặt nơi đây?

Tả Công Long trầm mặt:

- Hai người đó ở đâu, không can gì đến các hạ.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi thăm hai vị ấy thế thôi... Tại hạ muốn hỏi xem Từ Nhược Ngu phạm lỗi gì mà Cái Bang lại phải đem qui cũ ra trừng trị?

Vẻ mặt Tả Công Long sắc lại dữ dằn:

- Bằng vào lời nói của ta cũng đủ quá rồi, cần gì phải hỏi hai người ấy.

Trầm Lãng cười:

- Thế thì, tại hạ xin thỉnh giáo...

Tả Công Long hần học:

- Chuyện của Cái Bang, không bằng lòng cho người ngoài hỏi tới.

Trầm Lãng chớp chớp mắt, nhưng lại cười khà:

- Đã thế thì tại hạ xin... không dám hỏi.

Và chàng qua mặt lại nói lớn:

- Chu cô nương, chúng ta đi thôi.

Câu nói của Trầm Lãng làm cho trong phòng Từ Nhược Ngu giật nảy mình và Chu Thất Thất phóng ra kinh ngạc:

- Đi à?

Trầm Lãng gật đầu:

- Đi.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Nhưng... nhưng còn Từ Nhược Ngu? Chúng ta bỏ hấn sao?

Trầm Lãng cười:

- Hấn với ta tuy là bằng hữu, nhưng hấn đã phạm tội với môn phái, lẽ tự nhiên môn phái phải trừng trị. Đó là qui cũ võ lâm, chúng ta đâu có thể xen vào một cách vô lý như thế được.

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng... nhưng...

Trầm Lãng ngắt lời:

- Không có nhưng gì cả, đó là chuyện của người ta...

Và quay qua Tả Công Long, Trầm Lãng vòng tay:

- Tại hạ xin cáo từ.

Tả Công Long vụt thét lên:

- Không đi được.

Trầm Lãng quay lại tạo bộ mặt cực kỳ ngờ ngác:

- Ủa, tôn giá bảo tại hạ đừng xen vào việc của Cái Bang, tại hạ tuân lệnh cáo từ, sao tôn giá còn cản lại?

Tả Công Long hơi khựng lại, nhưng mặt ông ta vẫn hàm hàm:

- Việc làm của ta, ngươi không có quyền hỏi.

Trầm Lãng nói:

- Vâng, tại hạ tuân lệnh ấy, cho nên tại hạ xin cáo từ.

Tả Công Long gất lớn:

- Nhưng ngươi không đi được.

Trầm Lãng quay mặt lại:

- A... Vậy thì chuyện này không phải riêng của tôn giá, mà có cả tại hạ trong đó nữa, và đã có tại hạ trong đó, vậy thì, tại hạ có quyền hỏi: tại sao?

Tả Công Long hừ hừ trong miệng:

- Được, ta nói cho ngươi biết, ngươi là kẻ bất hảo trong giang hồ...

Trầm Lãng chận hỏi:

- Sao gọi là bất hảo?

Tả Công Long hơi khựng lại, nhưng cứ nói lướt:

- Vì... vì ngươi... không có lai lịch rõ ràng, cho nên... cho nên phải liệt vào phần tử bất hảo. Và Từ Nhược Ngu đã làm chuyện bất chính, thì nhất định... ngươi cũng có quan hệ với hắn.

Trầm Lãng gật gù:

- A... Như thế nghĩa là tôn giá định đem tại hạ và Từ Nhược Ngu ra để... xử chung?

Tả Công Long gất lớn:

- Đúng như vậy.

Trầm Lãng vụt ngửa mặt cười ha hả, cười ôm bụng, cười sặc muốn té luôn...

Chu Thất Thất và Từ Nhược Ngu ngờ ngác...

Tả Công Long giận dữ:

- Ngươi cười cái gì?

Trầm Lãng nói:

- Ta cười con hồ ly mặc áo nhưng lại để lộ đuôi.

Tả Công Long trợn mắt:

- Ngươi muốn nói gì?

Trầm Lãng nói:

- Lúc mới gặp, tôi thấy dáng ông là người đàng hoàng, tôi không tin rằng ông là một tên ác đồ mặt người lòng thú... Tôi cho rằng lời nói của Từ huynh có chỗ không đúng, cho nên tôi mới làm một cuộc thí nghiệm...

Trầm Lãng ngưng lại để cười một hơi nữa rồi mới nói tiếp:

- Sau khi thí nghiệm, quả nhiên ông để lòi đuôi... Chỉ có điều lòi đuôi như thế nào tôi sợ chính ông cũng không biết... Ông có muốn nghe không?

Tả Công Long đỏ mặt gằn gằn:

- Cứ nói đi, nói cho hết rồi chết.

Trầm Lãng nói thật chậm:

- Ông vốn có một mình đến đây, thế mà lại mượn danh “tam lão”, nội một điều đó chứng tỏ ông đã có lòng gian. Nếu không, nếu người mình chính thì không ai lại đi làm như thế.

Tả Công Long cười nhạt:

- Còn gì nữa? Nói hết đi.

Trầm Lãng cười:

- Ông luôn luôn bảo tôi đừng xen vào chuyện của người khác, thế mà khi tôi đi thì ông lại cản không cho... Điều đó chứng tỏ ông sợ Từ Nhược Ngu đã nói tất cả âm mưu đen tối của ông cho tôi biết, cho nên ông định giết tôi luôn để bịt cho kín chuyện... Hà hà... Nếu việc ông làm là minh chánh thì tại sao ông lại sợ chứ?

Tả Công Long biến sắc:

- Ngươi...

Nhưng Chu Thất Thất vỗ tay cười át tiếng ông ta:

- Trầm Lãng vẫn là Trầm Lãng mà... Ông muốn lừa ai thì lừa, chứ lừa Trầm Lãng của tôi sao được?

Từ Nhược Ngu bây giờ mới lướt tới:

- Trầm huynh nói đúng lắm, biết người biết mặt chứ ai rõ biết lòng, ai có thể tưởng tượng một con người nhân nghĩa vang danh như Tả Công Long mà lại là...

Tả Công Long thét lớn:

- Là gì? Là sát tinh.

Hắn hùng hổ vẩy tay, các đệ tử Cái Bang hầu cận nhoáng lên, mấy mươi thanh đao lấp lánh...

Chỉ thấy đao và người hơi di động, lập tức Trầm Lãng, Từ Nhược Ngu và Chu Thất Thất đã bị bao vây vào giữa.

Ngoài vòng vây còn có mười mấy người lưng đeo bao tên, tay cầm cung nỏ hờm hờm, ý chừng chỉ nhóng chờ bọn Trầm Lãng phóng ra thì lập tức tung tên và ám khí.

Thật ra nếu đối diện nhau nơi mặt đất, thì chẳng những Trầm Lãng, mà cả Chu Thất Thất cũng xem chúng chẳng vào đâu, nhưng nếu phải vượt vòng vây, thân hình còn đang lơ lửng mà gặp tên và ám khí thì thật là nguy hiểm.

Bởi vì bằng vào khinh công của bọn Trầm Lãng mà nếu muốn phi thân thoát vây, thì số môn hạ Cái Bang này làm gì mà cản nổi, chỉ có cách bố trí cung tên và ám khí mới có thể chế ngự họ được thôi.

Trong tình cảnh đó, bọn Trầm Lãng không có còn ý nghĩ về đào thoát được nữa. Không có ngõ lui, chỉ còn một con đường tiến tới, trận thế giàn ra cực kỳ hiểm ác.

Nhưng đồng thời, thế trận đó nó còn nguy hiểm cho cả đôi bên.

Bởi vì một khi không còn khư lộ, thì dù muốn dù không, đôi phương cũng sẽ vùng vẫy cho đến khi hết sức, và như thế, kẻ địch cho dù bị hạ, lực lượng bao vây cũng sút mẻ toi bởi.

Chu Thất Thất thoáng thấy rừng mình, tuy chưa lâm trận nhiều, chưa kinh nghiệm đầy đủ những thủ đoạn hiểm ác, nhưng bằng cách giàn trận đó cũng thấy được sự dữ dằn.

Số mấy mươi tay đao của Cái Bang cước bộ thật đều và thật nhẹ, sự di động của họ nhịp nhàng và chặt chẽ phi thường. Chỉ bằng vào lối khơi mào, đủ để thấy họ toàn là những môn hạ chọn lọc của Cái Bang. Và cũng đủ để nói lên chiến trận sẽ diễn ra khốc liệt.